

БЕЗИМЕННИТЕ ДУШИ

Над блатата на нашата делничност сива,
де Живота ни дебне злорад,
де Смъртта своя гибелен танец извива —
всекидневно там трепват, блестят и загиват
светлинките на подвига свят.

Милиони души непознати, нечути,
се разтапят на светла роса
и угасват безименни в черните скути
на вековните тайни и вихрите люти,
непогалени с братска сжлза.

На челата им никога лаври победни
не потрепват с нетленни листа, —
тѐ безмжлвно отдржпват завесите ледни
на забравата сжна, и, скржбни и бледни,
отминават навеки в нощта.

Като морски корали, родени сред бездни,
те се носят в студения мрак,
но Смъртта щом ги смаже под лапи железни —
напластяват те остров и в нощи незвездни
Свободата запалва маяк.

А запиташ ли тези звезди неброими:

„Сред житейската сива вжлна
вий какво сте?... Що тжрсите скржбни, незрими?“

Отговарят чрез своето огнено име:

„Светлина, светлина, светлина!“

